

Forslag i den Retning, som det ærede Medlem for Præsto foreslog, altsaa Udgang til at nedsætte Hartkornskatten for alle en Kommunes Hartkornsejere med Undtagelse af dem, som ikke have været personlig Skat i Kommunen. Dette har imidlertid ikke kunnet finde Tilslutning i Landstinget, i alt Fald findes det ikke i det af Landstinget vedtagne her forelagte Lovforslag. Noget umiddelbar Analogi mellem Handel, Haandværk og Industri — altsaa denne bundne Næring — og saa Landbrugsvirksomheden ser jeg ganske vist ikke, at der kan drages. Det ærede Medlem ved sikkert ogsaa, at Forskellighederne i den Henseende gentagne Gange paa forskellige Steder ere blevne fremhævede. Men en Ting maa jeg give det ærede Medlem Ret i, og det er, at i Henhold til en Lov om en personlig Kommuneskat, hvor en Fordeling af den personlige Kommuneskat skulde finde Sted mellem Opholdskommunen og Næringskommunen, der vilde saadanne Hartkornsejere, som boede uden for Kommunen, ved deres Skat i Opholdskommunen komme til at bidrage til den paagældende Næringskommunes Indtægt, medens det efter det her forelagte Forslag ikke vilde blive Tilfældet. Der er altsaa nogen Mulighed for, at hvis Forholdene ordnes, som her er foreslaaet, vil Spørgsmaalet om den mellemkommunale Skattefordeling for udenbysboende, som eje fast Ejendom i en Kommune, kunne tænkes at være skudt ud til en fjernere Fremtids Afgørelse og maaske ikke komme fremtiden, naar de væsentligste Klager være blevne afhjulpne, som de, der virkelig vilde blive afhjulpne, naar dette Forslag bliver gennemført. Jeg kan derfor godt forstaa, at det ærede Medlem ikke er meget tilbøjelig til at faa denne Sag afgjort for Handels, Haandværks og Industris Bedkommende uden samtidig ogsaa at faa den ordnet for de udenbysboende Grundejeres Bedkommende inden for den Kommune, hvor deres Ejendomme ere beliggende. Ligesom jeg for har været med til at stille Forslag om at ordne disse. Sager paa samme Tid, vil jeg ogsaa gerne fremtidig bidrage, hvad jeg kan, til at naa frem ad den Vej. Men det synes, som om der snarest er Stemning i modsat Retning andetsteds, hvor vi ikke ere Herrer over Sagen. Jeg tror, at det er det Punkt, som det ærede Medlem for Præsto

Amts 6te Valgtreds mente at vi burde rette vort Arbejde imod, hvis vi vilde frem ad den Vej, som jeg ganske vist tror, der er mere Udset til at komme frem ad end ad den Vej, som det ærede Medlem for Ringkøbing (S. C. Christensen) vil gaa. Men det er jo muligt, at der, naar vi se nærmere paa det og tale om det, alligevel kunde vise sig at være en Mulighed for at tage Spørgsmaalet op fra første Færd af. Jeg har dog for mit Bedkommende anset den mellemkommunale Bestatning for at være begravet. Det var den Begravelse, som det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgtreds (S. C. Christensen) talte om. Jeg tror, det vilde være godt, om man kom til en saadan Begravelse. Naar man i 40 Aar ikke er kommen videre med den Sag end nu, ligger der allerede deri en Antydning af, at Løsningen af dette Spørgsmaal vistnok har saadanne Bankeheder at overvinde, at man maa opgive det og det netop af de af mig fremsførte Grunde, nemlig de grundforskellige Forhold, som Landet over ere herskende med Hensyn til Befolkningens personlige Kommuneskat.

Sammerich: Jeg vil gerne slutte mig til de Anbefalinger, som de to sidste Talere have givet det foreliggende Lovforslag. Det er efter min Mening utvivlsomt kun en Retfærdighedshandling, man ønsker at udføre over for de Kommuner, der ved store Forretninger faa betydeligt Udgift fra Enkeltmand eller fra store Selskaber uden at faa nogen Indtægt fra samme. Det er paa en Gang den Retfærdighedshandling, man forgeses har søgt at naa ved tilsvarende Bestemmelser i den mellemkommunale Bestatningslov — og til lige er det et Forsøg paa dog i noget Maal at søge at ramme de store Forretninger, der trykke de mindre, ad en Vej, hvor man har Lov at ramme dem. Men idet jeg altsaa ønsker denne Retfærdighedshandling udført, vil jeg gerne anbefale det Udvalg, der vil blive nedsat, tillige ret nøje at drøfte § 5, der fastslaar, at denne Retfærdighed skal gælde det øvrige Land, men ikke Kjøbenhavn i dens Forhold til Frederiksberg. Vi have jo ofte her i Tinget Lovforslag, som bestemme et eller andet, og som saa ende med de Ord: Denne Lov gælder ikke for Færøerne. Det har sin gode Grund deri, at Færøerne i disse Tilfælde